LIBRIS | We know books

ROALD DAHL

George și miraculosul său medicament

Ilustrații
de Quentin Blake

Traducere din engleză
de Florin Bican

Ediția a II-a

arthur

LIBRIS | We know books

Redactor: Alina Ioan
Tehnoredactor: Ionuț Bănuță
DTP copertă: Alexandru Daș

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
DAHL, ROALD
George și miraculosul său medicament / Roald Dahl; trad. din lb. engleză de Florin Bican. – Ed. a 3-a. – București: Editura Arthur, 2022
ISBN 978-606-086-491-2
I. Bican, Florin (trad.)
821.111

Roald Dahl
George's Marvellous Medicine

Copyright © Roald Dahl Nominee Ltd, 1981
Illustrations copyright © 1981 Quentin Blake
The moral right of the author and illustrator has been asserted
All rights reserved.

© Editura Arthur, 2022, pentru prezenta ediție
Editura Arthur este un imprint al Grupului Editorial ART

LIBRIS | We know books

CAPITOLUL 1

Bunica

— Mă duc până în sat, la cumpărături, îi spuse mama lui George, în dimineața zilei de sâmbătă. Vezi să fii cuminte și să nu te-apuci să faci prostii.

Oricum ai lua-o, era o prostie să-i spui așa ceva unui băiețel. Asta-l făcu imediat pe George să se întrebe cam ce prostii ar putea să se-apuce să facă.

— Și nu uita să-i dai bunicii medicamentul la ora unsprezece, mai spuse mama.

Apoi ieși din casă pe ușa din spate, închizând-o în urma ei.

LIBRIS | We know books

Bunica, deși moțăia în fotoliul ei de la fereastră, crăpă un ochi scăpărând de răutate și croncăni:

— George, ai auzit ce ți-a spus mama. Să nu uiți de medicamentul meu.

— Nu uit, bunico, o asigură George.

— Și măcar de data asta încearcă să fii cuminte în lipsa ei.

— Bine, bunico, îi răspunse George.

George murea de plictiseală. Nu avea nici frați, nici surori. Tatăl lui era fermier, iar ferma lor era la capătul lumii, așa că nu erau nici copii cu care să se joace. Se săturase să se tot uite-n neștire la porci și găini, și vaci, și oi. Și, mai ales, se săturase să locuiască sub același acoperiș cu murătura mumificată de bunică-sa. Să-i poarte de grijă de unul singur nu era nici pe departe cea mai captivantă ocupație cu care să-și umple o dimineață de sâmbătă.

— Pentru început ai putea să-mi faci un ceiuț, îl îndemnă bunica pe George. Asta o să te împiedice, măcar câteva minute, să faci vreo prostie.

— Bine, bunico, răspunse George.

Oricât se străduia, George nu putea s-o sufere pe bunică-sa. Era o babă egoistă și acră. Avea dinții maronii și o guriță crâmpoțită ca un poponeț de cățel.

— Cât zahăr să-ți pun azi în ceai, bunico? o întrebă George.

— O lingură, comandă ea. Și lapte deloc.

Cele mai multe bunici sunt niște bătrâne doamne drăguțe, blajine și gata să-ți facă toate voile. Nu și cea din povestea noastră. Își petrecea toată ziua stând în fotoliul ei de la geam,

LIBRIS | We know books

și nu era zi în care să nu se plângă, să nu cârtească, să nu scrâșnească, să nu critice, să nu se crizeze în legătură cu orice subiect. Nici măcar o singură dată, chiar și în zilele ei cele mai bune, nu-i zâmbise lui George, întrebându-l „Ce mai faci tu, George, în dimineața asta?“ sau „Ce-ai zice să facem o partidă de *Nu te supăra, frate?*“ sau „Cum a fost azi la școală?“ Părea că nici nu-i pasă de ceilalți – numai și numai de ea îi păsa. Era o zgripțuroaică îngrozitoare.

George se duse în bucătărie și îi făcu bunicii o ceașcă de ceai dintr-un singur pliculeț. Adăugă o lingură de zahăr, dar niciun strop de lapte. Amestecă în ceașcă până se topi tot zahărul și se duse cu ceaiul în camera de zi.

Bunica sorbi o înghițitură de ceai.

LIBRIS | We know books

— Nu-i destul de dulce, bombăni ea. Du-te și mai pune zahăr.

George se duse cu ceașca înapoi în bucătărie și-i mai adăugă o lingură de zahăr. Amestecă din nou bine de tot și i-o aduse cu mare grijă bunicii.

— Farfurioara unde-i? se răsti ea. Unde-ai mai văzut tu ceașcă fără farfurioară?

George îi aduse o farfurioară.

— Și cu lingurița ce se-aude, mă rog frumos?

— Dar ți-am amestecat eu ceaiul, buni. L-am amestecat foarte bine.

— Mersi. Prefer să mi-l amestec singură, dacă n-ai nimic împotrivă, i-o reteză ea. Du-te și adu-mi o linguriță.

George îi aduse o linguriță.

Când erau acasă părinții lui, bunica nu-l comanda niciodată pe George în halul ăsta. Numai atunci când rămâneau singuri începea să se poarte urât cu el.

— Știi care-i problema ta, băiete? îl întrebă cotoroanța, privindu-l peste marginea ceștii cu ochișorii ăia ai ei, mici și afurisiți. *Crești* mult prea repede. Băieții care cresc prea repede se fac leneși și proști.

— Dar, buni, nu-s eu de vină dacă cresc prea repede, încercă George să se apere.

— Păi cum să nu fii? îl repezi ea. Crescutul e un obicei prostesc al copiilor.

— Dar *trebuie* să creștem, buni. Dacă n-am crește, nu ne-am mai face niciodată oameni mari.

LIBRIS | We know books

— Prostii, băiete, prostii, i-o-ntoarse ea. Uită-te la mine. Ce, eu cresc? Vezi *bine* că nu.

— Dar ai crescut și tu odată, buni.

— Numai *foarte puțin*, îl lămuri băbătia. Am renunțat să mai cresc când eram încă foarte micuță, așa cum am renunțat la toate celelalte obiceiuri prostești ale copilăriei, cum ar fi lenea, îndărătnicia, lăcomia, neglijența, dezordinea și prostia. Tu n-ai reușit să scapi de niciunul dintre ele, așa-i?

— Sunt încă foarte mic, buni.

— Ai opt ani, pufni ea. Asta înseamnă că ești destul de mare să te ducă mintea la mai mult. Dacă nu încetezi imediat să crești, va fi prea târziu.

— Prea târziu pentru ce, buni?

— E caraghios, continuă ea. Deja ai ajuns aproape la fel de înalt ca mine.

George își privi cu luare aminte bunica. Ce-i drept, era *foarte mică* de statură. Picioarele ei erau atât de scurte, încât avea nevoie de un scăunel pe care să și le sprijine, iar capul nu-i ajungea decât până la jumătatea spătarului fotoliului.

— Tata spune că-i bine ca bărbatul să fie înalt, îi reaminti George.

— Nu asculta de taică-tu, îl sfătui bunica. Ascultă de mine.

— Da' ce să fac să nu mai cresc? o întrebă George.

— Nu mai mânca atâta ciocolată, îi răspunse bunica.

— Ciocolata te face să crești?

— Te face să crești *cum nu trebuie*, se oțărî bunică-sa la el. Crești mare în loc să crești mic.

LIBRIS | We know books

Bunica sorbi puțin ceai, dar nu-și luă nicio clipă ochii de la băiețelul care stătea în fața ei.

— Deci nu care cumva să crești vreodată mare, îi spuse ea. Totdeauna să crești mic.

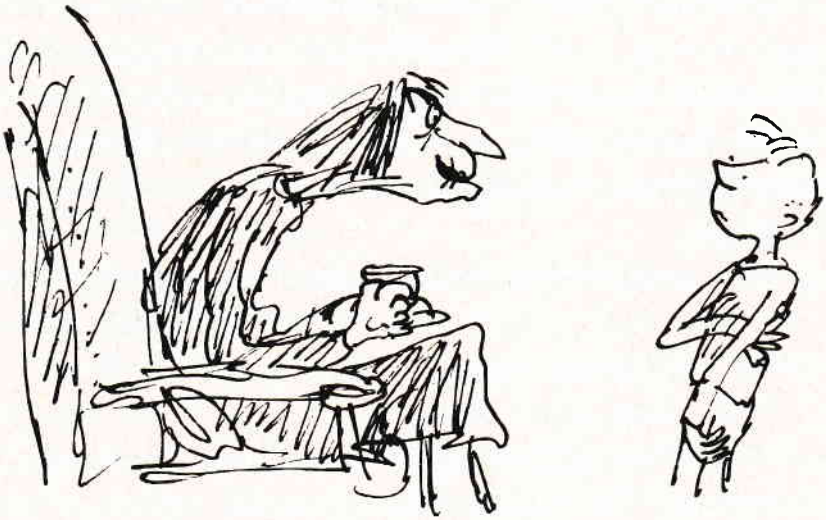
— Bine, bunico.

— Și să nu te mai prind că mănânci ciocolată. Mănâncă mai bine varză.

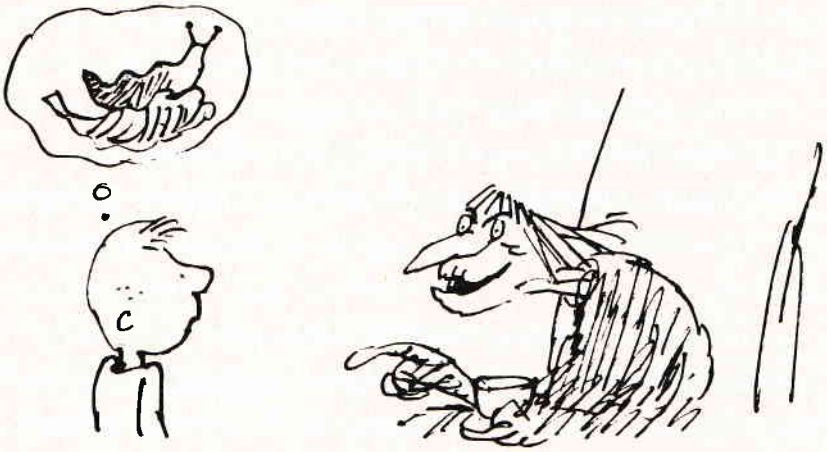
— Aoleu! Varză? Da' mie nu-mi place varza, se văită George.

— Aici nu-i vorba de ce-ți place sau nu-ți place, îl puse bunica la punct. Important e să mănânci ce-ți face bine. De azi înainte, vei mânca varză de trei ori pe zi. Munți de varză! Iar dacă are omizi, cu atât bine!

— Vai de capul meu! făcu George.

LIBRIS | We know books

— Omizile îți dezvoltă creierul, îl informă babornița.

— Mama le lasă-n chiuvetă cu robinetul pornit, să se ducă pe scurgere, spuse George.

— Nici maică-ta nu-i mai deșteaptă ca tine, comentă bunica. Varza n-are niciun gust dacă nu fierbi o mână de omizi cu ea. Și de melci.

— Să n-aud de melci! izbucni George. N-aș fi în stare să mănânc melci.

— Eu, când văd un melc viu pe-o foaie de salată, spuse bunica, îl înfulec cât ai zice pește, până n-o șterge de-acolo. E delicios.

Își țuguie buzele, transformându-și gura într-o gaură zbârcită.

— Delicios, repetă ea. Viermi, și melci, și gândaci gândăcoși. Nu știi ce-i bun.

— Sper că glumești, buni.

LIBRIS | We know books

— Eu nu glumesc niciodată, zise ea. Chiar aș zice că gândacii sunt *cei mai buni*. Îi simți cum fac *cranț* în dinți.

— Bunico! E oribil ce spui!

Cotoroanța rânji, dezvelindu-și dinții maronii.

— Uneori, dacă ai noroc, zise ea, poți să dai peste un gândac în interiorul tulpinilor de țelină. Eu una mă omor după așa ceva.

— Bunico, da' cum se poate una ca asta?!

— În tulpinile de țelină proaspătă poți găsi tot felul de bunătăți, continuă hoașca netulburată. Câteodată se întâmplă să fie urechelnițe.

— Nu vreau să mai aud niciun cuvânt! țipă George îngrozit.

— O urechelniță mare și grasă e foarte gustoasă, îl informă bunica, lingându-se pe buze. Dar trebuie să fii foarte rapid, dragul meu, dacă vrei să pui gura pe-așa o trufanda. Coada ei are o pereche de cleștișori ascuțiți și, dacă te prinde cu ei de limbă, nu-ți mai dă drumul. Așa că trebuie să muști tu primul urechelnița, *cranț-cranț*, înainte să te muște ea pe tine.

George începu să se retragă încet spre ușă. Voia să ajungă cât mai departe de baba asta scârboasă.

— Încerci să scapi de mine, 'ai? strigă ea, țintuindu-i fața cu degetul arătător. Încerci să scapi de bunicuța ta.

Micul George rămase stană de piatră la ușă, fără să-și poată lua ochii de la hoașca din fotoliu, care, la rândul ei, îl fixa cu privirea.

LIBRIS | We know books

Ar fi cu putință, se întreba George, să aibă de-a face cu o vrăjitoare? Totdeauna crezuse că vrăjitoarele există doar în basme, dar acum nu mai era chiar atât de sigur.

— Apropie-te, băiețel, îl îndemna ea, făcându-i semn cu un deget uscățiv. Vino mai aproape de mine ca să-ți spun niște *secrete*.

George nu se clinti din loc.

Bunica rămase, la rândul ei, nemișcată.

— Știu o mulțime de secrete, spuse ea și, fără veste, zâmbi.

Era un zâmbet subțire și glacial, de felul celui care apare pe chipul unui șarpe înainte să te muște.

— Hai, vino aici, la buni, și-ți voi șopti secrete la ureche.

George mai făcu un pas înapoi, retrăgându-se și mai aproape de ușă.

LIBRIS | We know books

— Nu trebuie să-ți fie teamă de bătrâna ta bunică, zise ea, cu același zâmbet glacial.

George mai făcu un pas înapoi.

— Unele dintre noi, urmă ea, și dintr-odată se aplecă înainte în fotoliu, vorbind în șoaptă, cu o voce guturală pe care George n-o mai auzise niciodată din gura ei. Unele dintre noi, reluă ea, au puteri magice cu care pot suci și răsuci creaturile acestei lumi în chip cu totul miraculos...

Un fior electric i se scurse lui George ca un fulger pe toată șira spinării. Începu să i se facă frică.

— Unele dintre noi, nu se lăsă băboiul, avem foc pe limbă și scântei în vintre și vrăji în buricele degetelor... Unele dintre noi cunosc taine care ți-ar face părul să ți se ridice măciucă în cap și ochii să-ți sară din găvane...

George ar fi vrut s-o ia la fugă, dar picioarele păreau să-i fi prins rădăcini în podea.

— Știm cum să-ți facem unghiile să pice și cum să facem dinți să-ți crească din degete în locul lor.

George începu să tremure. Cel mai mult îl înspăimânta fața ei, zâmbetul ei înghețat, ochii ei strălucitori și ficși.

— Știm cum să facem ca să te trezești dimineața cu ditamai coada crescută din noadă.

— Bunico! strigă el. Încetează!

— Cunoaștem taine, dragul meu, despre tărâmul beznei, unde făpturi de beznă trăiesc și se târăsc și colcăie de-a valma...

George țâșni către ușă.